

Sygn. akt VI Ga 142/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Beata Hass-Kloc

Sędziowie: SO Anna Harmata

SO Marta Zalewska (spraw.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Małgorzata Zawilo

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2017 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: P. K.

przeciwko: (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego co do punktu I w zakresie kwoty 2.080,98 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od niej oraz co do punktu III i V wyroku Sądu Rejonowego wR. V Wydziału Gospodarczego z dnia 30 stycznia 2017 r., sygn. akt V GC 1295/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 5.327,15 zł (pięć tysięcy trzysta dwadzieścia siedem złotych 15/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 42,10 zł (czterdzieści dwa tysiące złotych 10/100) tytułem kosztów procesu,

IV. nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rzeszowie kwotę 124,66 zł (sto dwadzieścia cztery złote 66/100) tytułem brakujących wydatków,

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rzeszowie kwotę 172,17 zł (sto siedemdziesiąt dwa złote 17/100) tytułem brakujących wydatków,

2. w pozostałej części oddala apelację,

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 208,80 zł (dwieście osiem złotych 80/100) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

sygn. akt VI Ga 142/17 UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24 sierpnia 2017 r.

Pozwem z dnia 30 kwietnia 2015 roku powód P. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 9.214,98 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty i kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 9 marca 2012 r. zaistniał wypadek drogowy, w wyniku którego uszkodzeniu uległ należący do niego pojazd, a sprawca tej szkody posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego, który wynajął niezbędny powodowi do doprowadzenia działalności gospodarczej samochód zastępczy do dnia 6 kwietnia 2012 r., przedłużając umowę kolejnymi aneksami. Podał, że z powodu braku profesjonalizmu pozwanej likwidacja szkody trwała blisko 4 miesiące, skutkiem czego samochód zastępczy zwrócił w dniu 4 lipca 2012 r., a w związku z najmem auta zastępczego (...) Sp. z o.o., której następcą prawnym jest (...) Sp. z o.o., wystawiła fakturę VAT na kwotę 14.981,40 złotych tytułem najmu pojazdu zastępczego w okresie od dnia 6 kwietnia 2012 r. do 29 czerwca 2012 roku.

Powód wskazał również, że na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 6 kwietnia 2012 r. powód przeniósł na (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R., której następcą prawnym stała się (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R., wierzytelność w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Ubezpieczyciel uregulował należność wskazaną w fakturze jedynie co do kwoty 7.847,40 złote, kwestionując dalsze żądanie zapłaty w zakresie kwoty 7.134,00 złotych.

Na skutek pozwu wniesionego przeciwko powodowi przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R. Sąd Rejonowy w R.V Wydział Gospodarczy wyrokiem z dnia 21 sierpnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt V GC 417/14 zasądził od P. K. na rzecz (...) Sp. z o.o. kwotę 7.134,00 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2013 roku do dnia zapłaty, a w toku tego postępowania P. K. złożył wniosek o przypozwanie (...) S.A.

Powód wskazał, że zasądzona należność wraz z odsetkami P. K. zapłacił w dniu 17 października 2014 r. w kwocie 9.214,98 złotych.

Podał, że następnie pismami z dnia 8 października 2014 r. i 13 listopada 2014 r. wzywał pozwanego do dobrowolnego uregulowania przedmiotowego świadczenia regresowego, które jednakże nie zostało zapłacone.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że treść uzasadnienia pozwu nie pozwala na ustalenie, jakie należności składają się na dochodzoną pozwem kwotę 9.214,98 złote, co uniemożliwia mu podjęcie obrony, a nadto podniósł, że o ile pozwem objęte zostało roszczenie z tytułu zwrotu części kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w wysokości 7.134 złote, to żądanie powoda jest nieuzasadnione, bowiem wypłacone powodowi świadczenie pieniężne w wysokości 7.847,40 złote wyczerpało w całości roszczenie z tytułu usprawiedliwionych kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, prowadząc do jego wygaśnięcia. Pozwany zakwestionował zasadność najmu pojazdu zastępczego przez okres wskazany przez powoda podnosząc, iż zasadnym był okres najmu przez 44 dni.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał żądanie pozwu oraz ustosunkował się do zarzutów podniesionych w sprzeciwie wskazując, że dostatecznie wyjaśnił wysokości dochodzonej kwoty, na którą składa się należność zapłacona przez powoda w wykonaniu wyroku Sądu oraz koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego zasądzone w tej sprawie.

Wyrokiem z dnia 30.01.2017 r. V GC 1295/15 Sąd Rejonowy w R. V Wydział Gospodarczy zasądził od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 5.826,33 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty (pkt I), w pozostałej części oddalił powództwo (II), zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 236,85 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (III), nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w R. kwotę 109,83 zł tytułem tymczasowo poniesionych wydatków (IV), nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w R. kwotę 187,00 zł tytułem tymczasowo poniesionych wydatków (V).

Sąd Rejonowy ustalił że w wyniku zdarzenia komunikacyjnego zaistniałego dnia 9 marca 2012 roku uszkodzeniu uległ samochód marki A. (...) s – line stanowiący własność poszkodowanego P. K.. Winę za spowodowanie szkody ponosił kierujący samochodem ubezpieczonym od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. P. K.

w okresie do dnia 6 kwietnia 2012 roku korzystał z pojazdu zastępczego pozwanego, a następnie od dnia 6 kwietnia 2012 roku do dnia 29 czerwca 2012 roku wynajmował pojazd zastępczy marki F. (...) od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R., której następcą prawnym jest (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R.. Samochód zastępczy został uszkodzonymu wydany w dniu 6 kwietnia 2012 roku, jego zwrot nastąpił w dniu 29 czerwca 2012 roku.

Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 6 kwietnia 2012 roku uszkodzony scedował na (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R., przysługującą mu względem pozwanego wierzytelność z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. W § 4 ust. 1 umowy cesji strony zastrzegły, że na wypadek gdyby Zakład (...) w toku postępowania likwidacyjnego odmówił wypłaty odszkodowania w całości lub w części – wykonawca ma prawo odstąpić od niniejszej umowy w zakresie tych kwot. Uszkodzony pojazd naprawiany był przez zakład (...) Sp. z o.o. w R. od dnia 6 kwietnia 2012 roku do dnia 10 lipca 2012 roku.

Uzasadniony czas- niezbędny do wykonania naprawy uszkodzonego pojazdu wynosił 65 dni kalendarzowych, obejmując swym zakresem okres:

- 2 dni organizacyjnych (na przekazanie pojazdu do naprawy oraz odebranie go po naprawie),
- 6 dni oczekiwania na dodatkowe oględziny i zatwierdzenie kalkulacji naprawy,
- 35 dni negocjacji z firmą ubezpieczeniową, co do użycia oryginalnych części zamiennych,
- 9 dni oczekiwania na części zamienne, w tym dwa dni wolne,
- 11 dni technologicznego czasu naprawy,
- 2 dni wolne, przypadające w czasie naprawy.

Poza niezbędnym czasem naprawy w rzeczywistym jej czasie mieścił się także niezasadny czas naprawy (czas zawiniony przez serwis naprawczy i właściciela pojazdu), który trwał w okresie od 8 do 23 kwietnia 2012 roku oraz od 26 czerwca 2012 roku do 10 lipca 2012 roku.

Sąd ocenił, że w czasie najmu trwającym w okresie od 6 kwietnia 2012 roku do 29 czerwca 2012 roku niezasadnym czasem naprawy był okres 8 kwietnia 2012 roku do 23 kwietnia 2012 roku (16 dni) oraz okres od 26 czerwca 2012 roku do 29 czerwca 2012 roku (4 dni).

Z tytułu najmu pojazdu zastępczego firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R. w dniu 29 czerwca 2012 roku wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 14.981,40 złotych brutto, której termin płatności wyznaczony został na dzień 20 lipca 2012 roku. Wynikającą z powyższej faktury należność ubezpieczyciel uznał i uregulował do wysokości 7.847,40 złotych, kwestionując żądanie zapłaty kosztów najmu pojazdu zastępczego w zakresie kwoty 7.134,00 złotych.

Na skutek pozwu wniesionego przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R., której następcą prawnym stała się (...) sp. z o.o. z siedzibą w R., przeciwko P. K., którego przedmiotem było roszczenie o zapłatę wyżej wskazanej kwoty 7.134,00 złotych, Sąd Rejonowy w R. V Wydział Gospodarczy wyrokiem z dnia 21 sierpnia 2014 roku sygn. akt V GC 417/14 zasądził od P. K. na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R. żadaną kwotę 7.134,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2013 roku do dnia zapłaty.

Zasądzona w powyższej sprawie należność została przez P. K. zapłacona wraz z odsetkami w łącznej kwocie 9.214,98 złotych w dniu 17 października 2014 roku.

Pismami z dnia 8 października 2014 roku i 13 listopada 2014 roku P. K. wezwał (...) S.A. do zapłaty kwoty 7.134,00 złote wynikającej z faktury VAT nr (...) z dnia 29 czerwca 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2013 roku do dnia zapłaty, przy czym należność ta nie została przez pozwanego uiszczona.

W toku wyżej wskazanego postępowania prowadzonego przeciwko P.k.Sąd zasądził od niego na rzecz powoda kwotę 250 złotych tytułem zwrotu zapłaconych kosztów sądowych i kwotę 1.217 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy wskazał, iż istota sporu sprowadzała się do ustalenia wysokości szkody, a odmienne stanowiska stron dotyczyły uzasadnionego czasu naprawy uszkodzonego pojazdu, co wiązało się również z ustaleniem koniecznego czasu najmu pojazdu zastępczego. Spór nie dotyczył także wysokości dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego przyjętej przez powoda w wysokości 178,35 złotych brutto. Najem pojazdu zastępczego był konieczny z uwagi na niemożność korzystania przez poszkodowanego z uszkodzonego samochodu przy jednoczesnym zaistnieniu konieczności zaspokojenia codziennych potrzeb komunikacyjnych. Obowiązek zwrotu przez pozwanego kosztów najmu pojazdu zastępczego opiera się na regulacji art. 361 § 1 i 2 kc, który stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, a w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. W przypadku najmu pojazdu zastępczego jako stratę rzeczywistą należy potraktować koszty najmu przedmiotowego pojazdu. Normalnym związkiem przyczynowym i normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 kc jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego i ta niemożność może nastąpić zarówno w sytuacji uszkodzenia samochodu, który nadaje się do naprawy, jak również jego całkowitego zniszczenia. Zobowiązany do wypłaty odszkodowania zgodnie z treścią art. 822 § 1 kc jest ubezpieczyciel, bowiem przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Za szkodę można uznać tylko koszty niezbędne, rzeczywiście poniesione przez poszkodowanego, którego obciąża ciężar dowodu wysokości szkody. Podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony, wskutek poniesionej szkody. Za wydatek niezbędny (celowy) należy uznać wydatek poniesiony na korzystanie z innego pojazdu w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swojego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wydatki ekonomiczne to wydatki na najem pojazdu, zasadniczo o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego lub zniszczonego, poniesione w oparciu o stawki czynszu najmu, które obowiązują na danym rynku lokalnym i w czasie naprawy pojazdu mechanicznego. Odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (tak też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11). Nie wszystkie jednak wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, art. 362 i 826 § 1 kc). Na dłużniku ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela, a obciążeniem dłużnika. Czas niezbędny do wykonania sprawnej naprawy uszkodzonego pojazdu wynosił w niniejszej sprawie 65 dni, obejmując okres dni organizacyjnych, dni oczekiwania na dodatkowe oględziny i zatwierdzenie kalkulacji naprawy, dni negocjacji z firmą ubezpieczeniową, co do użycia oryginalnych części zamiennych, dni oczekiwania na części zamienne, dni technologicznego czasu naprawy oraz dni wolne. Ustalenia w powyższym zakresie Sąd oparł na opinii biegłego oraz dowodach z dokumentów.

W konsekwencji sąd uznał, iż okres najmu, wykraczający poza ustalony jak wyżej uzasadniony czas naprawy, nie jest powiązany ze szkodą w sposób adekwatny, co uzasadnia wyłączenie odpowiedzialności pozwanego .

Zasadny był okres najmu pojazdu zastępczego przez 65 dni, co przy uwzględnieniu dobowej stawki najmu w wysokości 178,35 złotych dał kwotę odszkodowania w wysokości 11.592,27 złotych. Pozwany uznał i wypłacił kwotę 7.847,40 złotych, a zatem tytułem szkody za najem pojazdu zastępczego do zapłaty pozostawała kwota 3.745,35 złotych.

W dniu 17 października 2014 roku P. K. zapłacił na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R. (będącego następcą prawnym (...) sp. z o.o. z siedzibą w R.) kwotę 9.214,98 złotych, w której zawarta była kwota 2.080,98 złotych zapłacona tytułem odsetek i kosztów procesu.

Uwzględniając powyższe Sąd na podstawie art. 822 § 1 kc oraz art. 509 § 1 kc uznał powództwo za uzasadnione częściowo i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.826,33 złotych, która stanowi różnicę pomiędzy iloczynem 65 dni najmu i dobowej stawki najmu 178,35 złotych-11.592,27 złotych, a kwotą wypłaconą przez pozwanego tytułem zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego w wysokości 7.847,40 złotych, powiększoną o kwotę 2.080,98 złotych uiszczoną przez powoda z tytułu odsetek i kosztów w poprzednio prowadzonym postępowaniu. W pozostałej części Sąd oddalił powództwo uznając, że powód nie wykazał roszczenia w tym zakresie. O odsetkach ustawowych Sąd orzekł od dnia wytoczenia powództwa zgodnie z żądaniem pozwu. O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc, stosownie do odpowiedzialności za wynik procesu przy założeniu, że powód utrzymał się ze zgłoszonymi żądaniem w 63 %. Sąd nakazał także ściągnąć od stron procesu poniesione tymczasowo wydatki proporcjonalnie do wyniku procesu.

Powyższy wyrok zaskarżył w części pozwany t.j. :

I. co do pkt I zasądającego kwotę 2 080,98 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 30.04.2015 r. do dnia zapłaty,

- co do pkt III i V sentencji wyroku w całości,

II. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. Naruszenie przepisów prawa procesowego , które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

– art. 328 § 2 kpc poprzez pominięcie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazania podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia w zakresie dochodzonego przez powoda roszczenia w wysokości 2080,98 zł. z tytułu uiszczonych przez powoda odsetek i kosztów postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym w R.V Wydział Gospodarczy o sygn. akt V GC 417/14.

2. Naruszenie przepisów prawa materialnego t.j.:

- art. 361§ 1 kc , art. 376 § 1 kc przez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie istnienia w sprawie niniejszej podstawy faktycznej i prawnej do dochodzenia przez powoda do pozwanego zwrotu kosztów procesu poniesionych przez powoda w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym w R.V Wydział Gospodarczy o sygn. akt V GC 417/14 i całości zasądzonych od powoda odsetek od kwoty 7134 zł. (zasądzonej od powoda na rzecz (...) sp. o.o. wyrokiem w sprawie o sygn. akt V GC 417/14), podczas gdy poniesione przez powoda koszty procesu w przedmiotowej sprawie w łącznej wysokości 1467 zł. było wynikiem działań powoda (dokonania przez powoda błędnej oceny bezzasadności roszczenia dochodzonego od powoda w przedmiotowej sprawie), a przy tym pozwany nie odpowiada gwarancyjnie za zasądzone od powoda w przedmiotowej sprawie roszczenie z tytułu odsetek, skoro brak jest podstaw do ustalenia odpowiedzialności gwarancyjnej pozwanego za całość roszczenia (...) sp. o.o. dochodzonego w sprawie V GC 417/14.

- art. 361 § 2 kc w zw. z art. 822 kc oraz ar. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. , Nr 124, poz. 1152) poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie odszkodowania , które przewyższa wartość szkody w majątku powoda pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodowym.

Pozwany wniósł o :

1. zmianę pkt I sentencji wyroku Sądu I instancji i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonej części (pkt I sentencji wyroku) oraz stosownie od wyniku postępowania apelacyjnego zmianę rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu przed sądem pierwszej instancji (pkt III i V sentencji wyroku),

2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania przed sądem II instancji, w tym również kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu rozwinął argumentację na poparcie zgłoszonych zarzutów.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Po rozważeniu w granicach wniosków środka odwoławczego całokształtu okoliczności sprawy Sąd Okręgowy uznał apelację w części za zasługującą na uwzględnienie.

Pozwany zaskarżył apelacją wyrok Sądu I instancji w części obejmującej koszty procesu i odsetki ustawowe z tytułu opóźnienia w zapłacie należności głównej z tytułu wynagrodzenia za najem pojazdu zastępczego, które obciążyły powoda w sprawie prowadzonej pod sygnaturą V GC 417/14 z powództwa wynajmującego pojazd zastępczy o zapłatę wynagrodzenia za ten najem w części, w jakiej należności tej nie uregulował na rzecz wynajmującego pozwany ubezpieczyciel w ramach ubezpieczenia OC sprawcy szkody. W postępowaniu tym P. K. zobowiązany został do zapłaty na rzecz wynajmującego pozostałej po wypłacie przez ubezpieczyciela kwoty należności głównej z tytułu wynagrodzenia objętego uprzednio wystawioną przez wynajmującego fakturą VAT na kwotę 14 981,40 zł. t.j. kwoty 7 134,00 zł. oraz odsetek z tytułu opóźnienia liczonej od tej należności i kosztów postępowania, co dało kwotę w łącznej wysokości 9 214,98 zł.

Powód będący poszkodowanym domagał się w niniejszym postępowaniu zapłaty należnego odszkodowania bezpośrednio od ubezpieczyciela w oparciu o art. 822 § 4 kc stosownie do którego uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Jednocześnie zgodnie z art. 822 § 1 kc ubezpieczyciel zobowiązany jest do zapłaty odszkodowania poszkodowanej osobie trzeciej w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody. Jest to zatem odpowiedzialność gwarancyjna ubezpieczyciela, który gwarantuje poprzez obowiązek zapłaty, iż osoba trzecia nie będzie domagać się odszkodowania od sprawcy szkody. Jest to zatem odpowiedzialność gwarancyjna zarówno wobec sprawcy szkody, jak i poszkodowanego, osoby trzeciej. Sąd I instancji prowadząc postępowanie dowodowe poczynił prawidłowe i ostatecznie niezaskarżone apelacją przez strony ustalenia, które uzasadniały tezę, iż żądanie odszkodowania w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego zasadne było tylko częściowo jako pozostające w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem powodującym szkodę.

W świetle powyższego za częściowo zasadny należało uznać zarzut apelacji naruszenia art. 361 § 1 i 2 kc w zw. z art. 822 § 1 i 4 kc. Niewątpliwie brak w tym zakresie odpowiedzialności solidarnej najemcy pojazdu (w tym wypadku powoda) oraz ubezpieczyciela (z tytułu odszkodowania w tym wypadku pozwanego) wobec podmiotu wynajmującego. Powód jako najemca zobowiązany jest do zapłaty czynszu z umowy najmu, pozwany do zapłaty odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia oc sprawcy. Brak tu między nimi solidarności, bowiem nie wynika ona z ustawy ani umowy stron (art. 369 kc). Jest to jednak zobowiązanie obu tych podmiotów in solidum wobec wynajmującego pojazd zastępczy, co uzasadnia regres zwany w doktrynie regresem niewłaściwym. Innymi słowy między powodem a pozwanym brak podstaw do regresu według z art. 376 kc z uwagi na brak solidarnej odpowiedzialności, ale ten, kto spełnił świadczenie w miejsce ubezpieczyciela, może „regresować” je w całości do twego podmiotu odpowiedzialnego do zapłaty gwarancyjnie, bowiem gdyby ubezpieczyciel zapłacił odszkodowanie na etapie likwidacji szkody, to nie doszłoby w tym przedmiocie do procesu sądowego p-ko najemcy pojazdu. Skoro powód zapłacił odsetki oraz koszty procesu w tzw. swoim własnym procesie, a nie ponosiłby tychże, gdyby pozwany prawidłowo ustalił i w terminie wypłacił odszkodowanie wynajmującemu jako nabywcy wierzytelności, to tym samym ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą kontraktową za nienależyte wykonanie umowy ubezpieczenia wobec osoby trzeciej, w tym wypadku wobec poszkodowanego, który zwrotnie odzyskał wierzytelność wobec rozwiązania umowy cesji. W ocenie Sądu Okręgowego w adekwatnym związku przyczynowym pozostaje

jedynie należność z tytułu części kosztów procesu i odsetek za opóźnienie, jakimi został obciążony powód, tj. w zakresie ograniczonym do kwoty, której wypłaty uprzednio bezzasadnie odmówił pozwany ubezpieczyciel na rzecz wynajmującego pojazd. W razie zapłaty przez ubezpieczyciela należnej, jak się okazało w niniejszym postępowaniu, dalszej kwoty 3 744,84 zł. tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w związku najmem pojazdu zastępczego, do procesu o zapłatę tej właśnie kwoty i opóźnienia w jej zapłacie jak i obowiązku poniesienia kosztów procesu w części odnoszącej się do w/w kwoty odszkodowania po stronie P. K. w ogóle by nie doszło. Innym słowy wobec bezzasadnej odmowy wypłaty odszkodowania w powyższym zakresie przez ubezpieczyciela, powód na skutek wytoczonego wobec niego procesu o zapłatę poniósł dodatkowe koszty, powiększając swoją stratę, a pozostające w adekwatnym związku przyczynowym w rozumieniu art. 361 §1 kc. .

W niniejszej sprawie roszczenie o zapłatę odszkodowania zasadne było w zakresie roszczenia powoda obejmującego zapłacone w oparciu o wyrok w sprawie V GC 417/14 na rzecz wynajmującego odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 3744,87 zł. za okres od dnia 1.02.2013 r. do dnia 17.10.2014 r. w kwocie 832,28 zł.

Powód w procesie V GC 417/14 jako przegrany poniósł koszt procesu 1467 zł. (250 zł. tytułem opłaty sądowej od pozwu na rzecz wynajmującego oraz 1217 zł. z tytułu zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej). Tymczasem w razie prawidłowej wypłaty przez ubezpieczyciela odszkodowania na rzecz wynajmującego kwoty 3744,87 zł, ten dochodziłby od powoda z tytułu wynagrodzenia za wynajem pojazdu jedynie kwoty 3 389,13 zł. Należność z tytułu wynajmu pojazdu w tym zakresie nie stanowiła szkody, za którą odpowiadał ubezpieczyciel, tę winien zapłacić na rzecz wynajmującego z tytułu umowy najmu najemca - P. K.. Jako przegrywający w procesie o zapłatę tej kwoty poniósłby koszt procesu w wysokości 717 zł. /opłata od pozwu 100 zł. oraz 617 zł. kosztów zastępstwa procesowego/. W konsekwencji żądanie odszkodowania jako równowartości poniesionej przez powoda kwoty kosztów procesowych w postępowaniu V GC 417/14 jest zasadne tylko co do kwoty 750 zł. /1467 zł. – 717 zł./. W pozostałym zakresie bowiem były to koszty procesu P. K., jakie ten poniósł przegrywając proces z tytułu zapłaty wynagrodzenia za najem pojazdu, a co stanowiło wyłącznie jego obowiązek z tytułu umowy najmu, za który to koszt najmu, nie był odpowiedzialny ubezpieczyciel.

Łącznie zatem powództwo odszkodowawcze zasadne było co do kwoty 5 327,15 zł., na którą złożyły się: kwota 3 744,87 zł. z tytułu najmu pojazdu zastępczego, 832 zł. tytułem odsetek za opóźnienie w jej zapłacie, co spowodowało odsetki po stronie powoda w jego własnym procesie oraz 750 zł. tytułem odpowiadających kwocie odszkodowania za najem kosztów w procesie powoda z wynajmującym, o czym orzekł Sąd II instancji w pkt 1. I, zmieniając w tym zakresie wyrok Sądu I instancji w pkt I na podstawie art. 386 § 1 kpc.

Konsekwencją powyższego była zmiana rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za I instancję, o czym orzeczono w pkt 1. III wyroku na podstawie art. 100 kpc stosunkowo je rozdzielając przy uwzględnieniu proporcji w jakiej każda ze stron wygrała sprawę (powód wygrał w 58 %). Sąd ustalał przy tym stawki zastępstwa procesowego za I instancję, zważywszy na datę wniesienia pozwu, oparł się na Rozp. Min. Sprawiedliwości z daty 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielanej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w zw. z § 21 Rozp. Min. Spraw. z dnia 22.10.2015 r. zgodnie z którym do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

W konsekwencji także uległy zmianie rozstrzygnięcia w zakresie kwot wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa i proporcjonalnego do zakresu, w jakim każda ze stron uległa ze swym żądaniem obciążenia nimi powoda i pozwanego, o czym orzeczono w pkt 1. IV i V wyroku, orzekając na podstawie art. 113.1 uksc.

W pkt 2 wyroku Sąd II instancji oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc.

W pkt 3 rozstrzygnął w przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego na podstawie art. 100 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc, wzięwszy pod uwagę proporcję, w jakiej każda ze stron uległa w tej instancji i wygraną pozwanego w 76 %. Ustalając stawkę zastępstwa procesowego Sąd wziął pod uwagę wartość przedmiotu zaskarżenia oraz § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz.U. 2015.1804/ w brzmieniu po dacie 27.10.2016 r., a to ze względu na datę zakończenia

sprawy w I instancji t.j. już w czasie obowiązywania Rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych i brzmienie jego § 2 /Dz.U. 2016.poz. 1667/ .